

Södra Vätterbygdens Folkhögskola

Skolan hette från början Jönköpings Skol- och Bibelinstitut och startade den 6 oktober 1919 på Trädgårdsgatan 41 i Jönköping av Svenska Missionsförbundet. 1921 flyttade skolan till Klostergatan 29. 1922 bytte skolan namn till Jönköpings Kristliga Folkhögskola. 1930 flyttade skolan till sina nya lokaler uppe i Mariebo och 1944/45 ändrades namnet på skolan till Södra Vätterbygdens Folkhögskola. Skolan finns kvar än idag i Mariebo. Här följer några elevberättelser.

Elevberättelser från Södra Vätterbygdens Folkhögskola

Albert Dalestrand, elev 1923–1924

Albert föddes år 1900 på en bondgård i Dahla, Nydala utanför Värnamo. När han kom hem efter ett år i lumpen på I12 så förklarade han för sina föräldrar att han inte ville arbeta på bondgården utan han önskade att söka in på Jönköpings Kristliga Folkhögskola, nuvarande Södra Vätterbygdens Folkhögskola. Med sina föräldrars välsignelse blev det så.

1923–1924 var Albert elev på skolan som då låg ovanpå Annie Johansson hembageri på Klostergatan 29.

Alberts egen berättelse:

Den 15 september 1923 öppnade skolan sina portar på Klostergatan 29 för fjärde gången. Det var 12 manliga och 15 kvinnliga elever som kom, alla från olika delar i landet. Utrymmet i skolan

var begränsat men kamratskapet, glädjen och förmånen att få delta i undervisningen uppvägde alla annat.

Det fanns inga elevhem på skolan utan vi fick hyra rum på stan enligt en uppgjord plan. Jag och min kamrat, Artur Eriksson, fick ett trevligt rum hos en fru Johansson som arbetade på Tändsticksfabriken. Tvärs över gatan låg hennes lägenhet och det var en förmån att få bo så nära skolan. Man kunde springa hem vid någon håltimme och vila sig om man så önskade.

Lärare på skolan var Rektor Robert Fur, sedan hade vi kantor Hede som sångledare. De gav oss inblickar i musikens sköna konster, ty ”sångens ädla känslor föder”. Fröken Axelsson lärde oss att skriva maskin. Hon var noggrann med fingersättningen och sträng i sin undervisning. Jag kan inte nog vara tacksam för de första riktiga grunderna i konsten att skriva på maskin. En ung student Ansgar Eeg-Olofsson undervisade i olika ämnen, mer kamratskap än respekt hyste vi för honom. Han var begåvad och energisk. Lärare i historia var David Estborn, bördig från Gällaryd. Undervisning i juridik, tyska samt svenska språket. Vi hade 30 olika läroböcker att studera. Som omväxling fick vi se filmer från olika orter i vårt land och andra länder. Bilderna och föredragen fick mig att känna en försmak av himlen. Ett stort steg från arbetet med plojen och de steniga tegarna hemma med långa dagar fick mig att uppleva stor lycka och tacksamhet. Vi började dagen kl 08 med lektion. Kl 09.30 var det frukost, skolarbete till middag kl 12 och skolarbete fram till kvällsmål kl 19. En förträfflig matmor, fru Agnell, lagade mycket god mat som uppskattades.

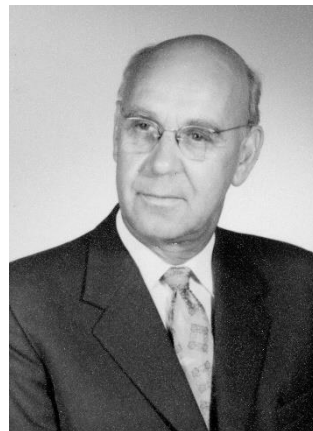
En ny termin började den 15 januari 1924. Med stor glädje samlades vi på skolan. Vi bodde fortfarande hos fru Johansson och hon väckte Artur och mig med smörgås och kaffe kl 6 innan hon gick till Tändsticksfabriken. Vi hade köpt ett kilo kaffe och socker som hon fick ta av då hon kokade kaffet.

Rektor Fur skriver i **Färdemän framåt** om att det beror på oss själva hur året ska bli. Vi hade flickornas och pojknarnas afton med trevliga program.

I ett brev hem, april 1924 skriver Albert:

I lördagskväll hade vi ett samkväm på skolan, då lärarna voro med, åtminstone de flesta. Mor undra om de inte är tröttsamt och ensidigt att läsa jemt, men de går ganska bra, nog känner man ibland att det skulle vara bra att byta om arbete, men vi har så många olika ämnen och då är det alltid något utav dem som är intressant.

Efter året på JKF studerade Albert till pastor vid Missionskolan på Lidingö. Tack vare folkhögskolans rektor Robert Fur fick Albert Dalestrand stöd och kraft att gå vidare i livet på ett välsignelserikt sätt.

Ingrid Staaf, elev 1956-58

En lärare i Ödeshög som jag umgicks med hade gått på Folkhögskola och hon inspirerade mig att söka. Vi tittade på många olika prospekt, men eftersom jag var missionsförbundare var det enkelt att välja SVF. Det var ju heller inte så långt hemifrån.

Jag började på Husmodersskolan, eftersom jag inte visste vad jag ville bli. Jag funderade på barnskötare, sjuksköterska och lärare och utbildningen på Husmodersskolan var en bra grund att stå på. Mina lärare var Rodhe Wollsen, Birgit Andersson inom hushållslära, fru Hultgren som hade vävning och i sömnad hade vi Sylvie Västrik.

Vävlektion på SVF

Jag kommer ihåg Rodhe som pigg och glad, lite sträng var hon, men hon var på alerten för jämnan. Birgit var lugn, sansad och snäll. Det var snälla lärare på skolan. Vi lärde oss mycket och vi tyckte undervisningen var rolig. Vi fick göra provmiddagar och bjuda in någon vi kände. Då lagade vi finare mat och serverade våra gäster. Det var mycket noga när vi serverade att vi gjorde det korrekt från vänster och höger sida och vi fick inte nudda gästen. Vi skulle göra som riktiga servitriser på restaurang.

Lunch på Husmodersskolan

Vi hade ganska långa skoldagar och på fritiden läste vi läxor och sydde och vävde på våra skoluppgifter. Vi hade även undervisning på lördagarna, så mycket fritid var det inte. På söndagarna blev det ofta en promenad i stadsparken eller besök till någon kyrka. Under de längre loven åkte jag hem till familjen i Ödeshög, då liftade jag för det mesta, för pengar hade man ju inte, säger Ingrid och skrattar.

På skolan bodde vi ihop två och två. På kvällarna efter kl 22 skulle det vara tyst, vi fick inte skratta och hålla på. Vi fick inte vara ute på nätterna och vi fick sköta oss. Rodhe bodde på elevhemmet och hade koll på oss. En gång så satt vi tre flickor på rummet, vi pratade och skrattade och glömde bort tiden. Då knackade det på dörren och flickan som inte bodde rummet la sig snabbt under ena sängen. Då stod Rodhe där och läxade upp oss för att vi inte var tysta.

Dagen därpå fick vi gå till rektorn och han sa ”Flickor, vi måste ha lugnt på Furugården på kvällarna”. Efter det fick vi hålla oss i skinnet, säger Ingrid och skrattar gott.

Två elever på Furugården

När jag gick på Husmodersskolan bodde jag på Hemgården och sen när jag började 1a årskursen på den teoretiska utbildningen bodde jag på elevhemmet Furugården. På Furugården fanns ett samlingsrum dit både pojkar och flickor var välkomna. Men killarna var strängt förbjudna att komma till sovrummen.

Efter vårterminen på Husmodersskolan började jag på 1a årskursen hösten 1956.

Lärarna på skolan var väldig hjälpsamma och snälla. Gunlög Järhult var fantastisk, vi tyckte att hon var så perfekt. Under första Advent gick vi och sjöng för lärarna och Gunlög som var nybliven mamma stod med sin lilla baby vid sitt hus och lyssnade på oss. Vi tyckte att hon såg ut som en madonna. Det var väldigt högtidligt att sjunga för lärarna. Vi gick även i korridorerna och sjöng för eleverna.

Luciafirande på SVF

Vi hade stor respekt för lärarna. Rektor Lindkvist hade vi i historia och hans fru Anna-Lisa hade vi i matte. En gång när vi skulle få tillbaka ett matteprov kom jag försent till klassen. Min rumskamrat, Alva, och jag gick och vilade en stund efter maten. Vi somnade till och kom försent till lektionen. Vi vågade inte gå in utan väntade utanför och när lektionen var slut gick vi in och bad om våra prov. Vi blev uppskrivna i klassboken att vi hade försovit oss och fick en anmärkning. Men provet hade gått bra.

Vi hade Lars-Olof Hemming i naturkunskap. Han skrev så att kritorna rök på tavlan, han pratade och hade krita i ansiktet. Han var på alerten. Vi var ute med honom i naturen och tittade på fåglar och växter. Han kunde de latinska orden på allt så ibland trodde vi att han hittade på, för vi kunde ju inte latin. Han var mycket kunnig och energisk.

Ingrid Bergentz hade vi i musik, hon var utbildad kantor. Hon var lite allvarlig. Hon hade även hand om en manskör på skolan som skojade med henne ibland. En gång när de sjöng vårsången "Lärkan slår i skyn sin drill" sjöng pojkarerna "Lärkan slår i skyn sin fru". Det var nog inte alltid så lätt för Ingrid Bergentz.

Lärarna hade ju sina egenheter och under klassfesterna skämtade vi med dem genom att vi diktade och sjöng visor om dem.

Vi hade gymnastik på södra skolan. Då fick vi gå dit ned, ha gymnastik och sen gå hem, det var lite jobbigt för det är branta backar. Jag tror att vi hade lektion en gång i veckan. På vintern åkte vi ibland skidor på idrottslektionen. Jag tror att skolan hade skidor för jag har inget minne av att jag tog med mig det hemifrån.

På lördagarna hade vi hemafton. Ibland var det föreläsare och missionärer som berättade om sitt arbete. En gång var även den gamla rektorn, Robert Fur, där och pratade. Ibland ordnade vi eget program.

Hemafton med gott kaffe!

Vi var indelade i disklag och jag kommer ihåg att pojkarna var duktiga på att torka disken. Man hade hand om disken en vecka i taget.

Det fanns en bastu på skolan och i samband med att vi badade bastu på fredagar så hade vi bastufika. Flickor och pojkar bastade var för sig men Bastufikat var gemensamt, då samlades vi i Furugården.

Det var inte ofta som vi gick ner till stan för det var branta backar att gå hem sen. Men det var nyttigt med motionen eftersom maten var så god, vi gick upp i vikt allihop. När jag gick i tvåan så var det en värmlänning som hade bil. Det var mycket ovanligt. Vi klämde ihop oss flera stycken i bilen och fick åka med någon gång till stan.

Det var mycket roligt på skolan. Det var den bästa skolformen som vi kunde tänka oss.

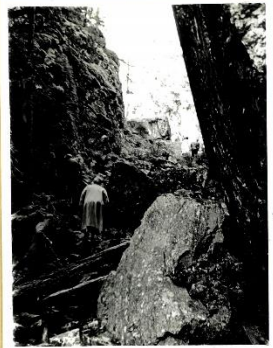
Under alla åren har jag haft kontakt med flera gamla klasskompisar bland annat några stycken som kom från Värmland. Det var fantastiskt roligt att träffa många av dem när vi hade 50-års jubileum på skolan.

Höstutfärd 1957

Med SVF på höstutfärd

Enligt gammal god tradition anordnas varje höst, strax efter början av en kurs, en liten utfärd, gemensam för skolans samtliga elever. Så blev fallst ock detta år.

Det är bara två veckor, sedan vi slog oss ner på S. V. F., så naturligtvis har vi inte kommit in i den tillräckligt studierena. Ett dags avkoppling kan dock vara lämplig. Vi triger upp lite tidigare än vanligt för att bli färdiga och få frukosten undantömd i god tid. Klockan halv åtta ska vi gå ut på utfärd. Två bekväma bussar placerar vi oss, och om en stund är vi på väg mot okända öden. Ingen av oss elever vet, vart resan ska gå. Det har planerats av lärarna, och inte en enda liten detalj har de avslöjat.

Genom staden bär det av, och vi befinner oss frammanför på riksvägen med Huskvarna framför oss. Somliga har gissat på Vättersgården som resmål, men det förestår vi nu, att det inte kan bli.
Bussarna stannar upp för den slingrande Adalavägen. Trots dimman och den regniga luften är det en förtjusande syn, som möter oss därifrån i höjderna.
Genom djupgräna gränslagar, här och där avslöjande av små förtjusande insjöar, rullar bussarna fram på väg mot Näsjö.
Väl inkomna i järnvägsstationen Näsjö sammanträffar vi med överlärare Hagerén, som fungerar som guide på en liten rundtur i staden. Under några korta minuter besöker vi det nya moderna skottstuguet. Därefter för oss vår värd Hagerén upp till stadens fridfulla och vackra hembygdsparke. I denna är också vattenloppet beläget.
På Lövåhals friluftsgård blir vi av Näsjö stad bjuda på kaffe, en välkommen överraskning för oss alla. Sedan vi druckit kaffe berättar överlärare Hagerén om Näsjö stads historia. Han talar om Hälshäls i hur Näsjö utvecklas från en helt obetydlig ort till en stor järnvägsort och en betydande stad. Inom vi berättar upp i Lövåhals, måste vi naturligtvis också titta in i Sveriges första skolorskapel, som ligger bredvid friluftsgården. Sen lämnar vi då vår omtänksamma, godmodige värd Hagerén och den vänliga staden Näsjö bakom oss.
Nästa gång vi stannar till, befinner vi oss i milstolpeten Eksjö. När vi hämtat ut en ny luff, fortsätter vi igen mot resans egentliga mål, Skuruhatt och Skurugata.
Vägen börjar smalna av, och vi anser det bäst att lämna bussarna och börja promenaden till fots upp till Skuruhatt. Vi väljer den bekvämaste vägen, och efter en dryg halvtimme står vi på Skuruhatt, 337 meter över havet och skådar ut över det förtjusande småländska landskapet. Vi får reda på, att vi befinner oss på den högsta punkten av nordens Smålands platåland. En flak av det småländska landskapet med sjöar, skogar, höjder och dalar ligger nedanför våra fötter. Albert Engström ligger med ett charmant sätt beskrivit synen, som möter oss från Skuruhatt. Bl. a. säger han så här: "Sjörar blånska, ångar lilla ljuvt gröna i solbådet, bergen lyfta vrisiga sköna konturer mot himlen och röda och grå gårdar fråna sparsamt den edmjuka betraktarens ögon."

På Skuruhatt finner vi också en minnesten med en hyllning till det småländska folket från Albert Engström: "Folket som bor i denna sjö gårdar tände vara av renaste guld — — —". Dessa säga, marga arbetare som brotas med sin fattiga jord och segra, segra är det inte ett folk att hålla av." Med en förvissning om att Albert Engström har rätt, lämnar vi Skuruhatt och börjar klättringen nerför branterna.
Vi börjar vandringen genom gatan. Den är på botten täckt av kantiga stenar och nedrullade porfyrblock. Det påstås, att man för en vandring genom gatan "måste vara beredd på att stötta ett par halvsnor." Så låta gick det dock ingen av oss, och det var heller ingen, som bröt benen, fastän man inte kan anse en sådan här vandring alldeles riskfri.
Gatan är omkring en kilometer lång, och vi knogar tappert fram över de vassa stenarna. Bredden varierar mellan 7 och 24 meter och höjden mellan 10 och 16 meter. Små krogiga tallar har skjutit upp här och där på klippupprep och mellan stenar. Här de kun leva under sådana knoppa förfällanden, till synes utan jord, är en gåva för oss. Efter en sträpsok med givande och intressant färd genom Skurugata har vi återvänt till våra bekväma fortskaffningsmedel igen.
Det dröjer inte så länge, förrän bussarna rullar över åsteggränsen. Landskapsbilden är här i södra Östergötland alldeles lik den småländska med stora skogar, och annan gård och stuga åsktappar.
I det lilla samhället Österbymö götes nästa uppehåll. Hungern börjar göra sig gällande efter den nysss företagna "fallbestigningen", så därför ska det smaka bra med mjölk och smörgås, som vi haft med oss hemifrån. Vi tänkar oss i samhällets missionskyrka och låter oss vil smaka. Under tiden berättas lite för hallet. Inte långt från kyrkan ligger "Folkets sal", vi på promenerar efter matrasten. Kamraterbudsadets medlemmar, folkskollärare Börje Stenstrom visar oss en film om Ydrebygdens. Det var en verkligt fin film, gjord av amatörer.
Vi får veta lite om "ydredrottens" Leonard Fredrik Raif, som härskade såsom en okörd häradskung över Ydrebygdens. Raif var ett mycket konservativt äre. Han använde t. ex. aldrig tändstickor utan ersattes med att göra upp eld medelt flinta och träskor.

Raif var mycket intresserad av folkskolor och förmånen och var dessutom en verksam medlem av Götska förbundet i början av 1800-talet.
På vår resa tillbaka till Eksjö gör vi ett uppehåll vid den gård där Raif en gång bodde. Utanför den ståtliga herrgården samtar vi oss några ögonblick i den fridfulla kvällsskymningen och sjunger "Härlig är jorden."
Vi får längs stränderna av en vik av sjön Sammen. Vår biologilärare är ivrig att visa oss de sex stora skarna på andra sidan viken. Det är sex av de största skarna i Sverige, som vi ser koncentrerat av mot kvällshimlen. Tyvärr var tiden alltför knapp för att vi skulle kunna hinna med att fara runt viken och se dem på nära håll.
Under det skymningen faller tätare och tätare, närmar vi oss allmogers lövsjöping. Höstkvällen breder sin mörka kapp över bygden, och när vi återvänder till S. V. F. efter en lång och innehållsrik dag, har solen för länge sedan gått ner. Vi känner en stor tackamhet till dem, som planerat vår resa och gjort den så lyckad och trevlig, som den verkligen varit.
När jag så här efteråt tänker tillbaka på den här minnerika vandringen och frågar mig själv, vad som egentligen var det intressantaste, måste jag nog svara, att det var vandringen genom Skurugata och urettern från Skuruhatt. Lätt luet minne, en obekvämlig skön lömsjö, framträder dock för mina ögon som det allra vackraste. Visst minns vi den stilla sjön kantad av lövskog i bokens alla färger, där solens strålar vrälar blåstare på vattenytan, och trälen speglade sig i strandvattnet. Nog var det en syn, som vi aldrig glömmet. Inom en sådan upplevelse känner man en omtänksamhet till den Herre, som skapat allt detta vackra.

Ingrid Staaf.

SVF internationella arbete

KRÖNIKA

Kärla läsare av Länkamot! Återigen skriver vi alltså december, och åter riktas våra tankar mot årets största helg. För några dagar sedan kom närliggande Västergötlands och Västmanlands länsstyrelser också i kaffen, att vi lämnat höstens utlösta för vintermånadernas kärvar smörfrö.
Också i skollivet märker man, att det lockar med jul. Decembermånaden har varit och är och är. Och det fordras naturligtvis en anlag energi bara att beakta sig för att slita upp och vika. Det är också om den ärova lilla skolläroplanen till följd att det som krävs. Många övar för den stundande julfesten på de knappast lediga stundarna, och Länkamots kronika driver på sin viktiga. Det stundom gör tungt som tungt stoffets mängd och eller kanske just därför. Det som är svårt det är att välja.
Svårt har det tyvärr smältvatten i varit för gamla elever och lärare att finna gemenskapen i fest och i vandring. Också de i särskild mening utskickas i vår första läsning förtjusande och hälsosamt från läroplanens olika delar har fått sig väl tillrättas med oss andra. Och att vårderna och angivelser Hermannson funnit varandra, det lärde vi oss med hjälp under andra läsningarna trevliga kamrater. Många Hermannson är fru Järholm vikarie den här bösten. När han inte undervisar, läser han med ivrig på en hörsallstion i skolorna vid Uppsala universitet.
Eftersom de utskickas läger man naturligtvis i första hand märkte till Mariette Homheasa Hjalmar. Hon är från Kevaga, och medan hon här förkovrat sig i de ämnena vår skolexamen under undervisning i bedriver hennes mulla, lärare och pastor, teologiska studier vid Missionsskolan på Lindögge. En och annan av oss undvika naturligtvis bara vårt språk nägotunda och talande det mycket litet.
Nu vet vi, att det gått fint för henne. Hon har både humor och handling och gott humör. Med sin blotta närvaro har hon dagligen påmint oss om den större människogemenskapen, som vår frägnade samtid förtjusande hörs att se henne och hennes kamrater samlade kring det enkla träkoret vid skolan den kväll sammankommit höll sin kamratskap. Ty många av våra eleverna höll sin kamratskap. Ty många av våra eleverna höll sin kamratskap. Ty många av våra eleverna höll sin kamratskap.

Både Elvira och Tino har tillgång till på Sandö, finska frivilligens folkhögskola och prästkontorsmarium. Då och då kan de tala sitt eget språk inför barn med varandra utan exempelvis också med Jussi Titta och Tolle koponen. Det känns nog sådant att into bara vara hälsat till vårt språk.
Årets höstutfärd kom en smula sent i år. Det berodde på "statens", som hemsökte oss strax i början av vinterkursen, dock beklagligt nog i en ha när Solborg med oss, när vi orienterade oss i den småländska geografin. Och Solborg var in kallad de två första oktoberveckorna, varvid han hade vår tidigare medarbetare till stud. Alva Thergetat som van och erfaren vikarie. Nåväl, allt ordnades sig smidigtom liksom också värdet, och vi fick en trevlig, behaglig och lärorik tur genom sinområdesligt vackra trakter, varom läsaren kan orientera sig utifrån på annan plats i denna tidkriv.

MARIETTE
trivedes i
vårt kalla nordliga land.
Är det någon som kan
bala vara en brösta på vår
fint på huvudet?
ÅUREA!!!
1 Mellis 8.

MARIETTE på skidor.
Kanske för första gången.
Le i kapp
med solen...
Skidan den
gläns i bukten och
fjinter
gör bra gör bra.

Minnen från skolan

En två, tre, fyra, fem och sex och sju
in till maten rusa allarna
Dana-ära full av energi
Hjälper oss att bli en göra fri.

Ajajaj jag fastnat på ett tal
Hjärnan ströjkar är jag ej normal.
Anna-Lisa kommer på ett klick.
Allt som fondnas är en liten rick.

Anna-Lisa Lindqvist.
Den 20 september var det en stor högtidsdag för våra vänner i rektorsgården på S.V.F. Allas vår Anna-Lisa fyllde 50 år. Spontan och hjärtligt hyllades hon av sina närmaste, skolans kollegium och kamratförbund samt många vänner. Det var ärliga ord av värme, kärlek, tacksamhet och uppskattning som utalades den dagen. Något litet fick vi ge uttryck för vad Anna-Lisa betyde och betyder för vår skola och oss alla. Vi ser i henne en god make och mor och en skicklig yrkeskvinna. Men hennes uppgifter i livet har blivit flera. Alltid står hon stödjande vid sin makes sida i en ofta krävande uppgift. Glad och generös har hon omsorg om alla och alla är beredd att hjälpa och ge råd. Det vackra hemmet låter hon stå öppet för andra. Bara att veta, att Anna-Lisa finns i den gula rektorsvillan, är en trygghet och ett stöd. Vi värde, sätter hennes ömsjälighet, ansvarskänsla och äkthet. "I hennes öppna sinne ej någon falskhet sov. Hon är ju lädron lika Ölgötte götke lov" sjöng kollegiet i sin hyllningsvisan på östgötasångens melodi. Vi är stolta, glada och tacksamma för vår rektorstru på S.V.F. och önskar henne hälsa och kraft, stor glädje och rik välsignelse i sin uppgift.

Får vi lämna några blommor?

MOD, KÄRLEK OCH HÅRT ARBETE

Rekommendation!
Sou på morron
då smakar det som bäst
och då är det kylast.
En som privat!

ALLT I EN SALIG BLANDNING!

MEN VAD VORE ALLT UTAN
KAFFE, drycken för
dagens alla tider

Är det morron
- - - - - vad?
- - - - - middag
- - - - - efter middag
- - - - - kväll?
- - - - - natt?

ALLTID KAFFE

SÅDAN ÄR EN FOLK HÖGSKOLEKURS!

Mod: VID OFF. FRAMTRÄDANDETV.
KÄRLEK: SOM HETAST VID NATTLIGA STADS PARKSÄVENTYR.
HÅRT ARBETE: TILL SKEIVNINGAR.

MY NAME IS JEHONAH
JAG VILL HA PUNSCH!
JAG VILL HA PUNSCH!

SÅGT: Visst är nutidens UNGDOM vakna
Synd bara att det ska vara om nätterna.
ÄR JAG FRISK? DET KANNS SÅ UNDERLIT!

Skolresa Maj 1958 till Göteborg och Danmark

SKOLRESA 9/5 - 13/5 - 1958. GÖTEBORG - DANMARK.

Omsänd på bussen.

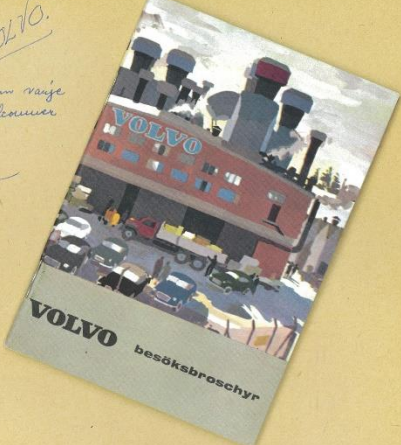
Sjunga över Ulricehamn, Zorba.
Volvo Göteborg.
Stadslärobok i smågrupper. Ståthessing.
! Studieförberedelse + seminar på Fritidshemmet
! Göteborg (se bifogat program).
! Göteborgs konserter 14.
! Göteborgs vandringar. Inget efter 14.

8:00 Skola
12:00 Entré
17:00 Kaffe + bulle + medvarv ombudsar + seminar på Fritidshemmet
Kvällen efter eget besök i Göteborg (se bifogat program).
23:00 Logi på stadens vandrarstuga. Inget efter 14.
Tillbaka i skolan!
Tillbaka i skolan!
Tillbaka i skolan!

En undersatt
brosch på Volvo.

2,7 min. mellan varje
jämnt bil, som kommer
fram.

Söndagen den 11 maj

7:15 Väckning.
 8:00 Frukost på Vandrarenhet. Färd till Norre Nissune Højskole.
 12:00 Lunch på højskolen. Gemenskap.
 17:00 Färd till Vederød. Kaj Munks föreläsning.
 19:30 Viborg. Besök i domkyrkan. Sightseeing i staden.
 Middag i Viborg.
 Därefter färd till Århus.
 Nattlogi på Vandrarenhet, Risikov.

Två glada gästfruar hemma på Arvidsö rum på S.V.P.

Photograferade Norre Nissunes højskole på en romantisk bro.

Viborg en fin stad.

Viborgs Domkyrkan.
Domkyrkan var verkligen stilig.

HAV, HAV, O, LJUV HAV.

En del av bibliotekskansalen utanför konstmuseet i Göteborg.

„DEN GAMLE BY“

*Fredrikshamn.
 Svart ska vi gå ombord på "Svea" och återvända till Sverige.*

A.B. TOKSTOLLAR.

Den gamla By.

Den gamla By.

den), shopping.

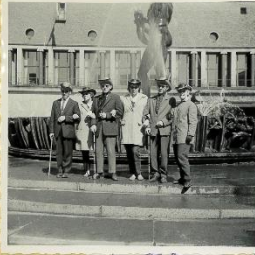
GÖTA PLATSEN i Göteborg.

Göteborg.

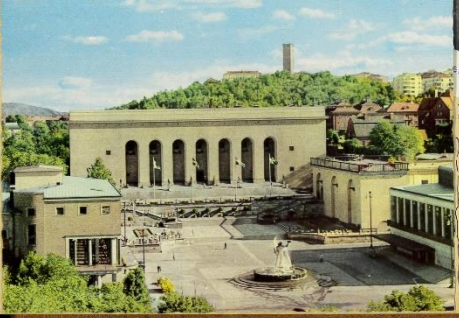
Göteborg.

den 13 maj

7:15 Väckning
 8:00 Frukost på Därefter 84 resten

Göteborg.

Margareta Bothzén, elev 1956-58

Vi bor här i trakten och ibland åker vi förbi och då tänker jag tillbaka på den tiden med glädje. Jag har alla goda minnen inom mig. Jag växte som människa där, jag fick en gemenskap, kompisar och goda lärare. Det var fantastiskt att få uppleva.

Jag var i Bergslagen och jobbade på ett internat, där hade jag en väldigt god vän som jag delade rum med. Hon hade gått på SVF och hon uppmuntrade mig att söka till skolan. Och så blev det, först läste jag en termin på Husmodersskolan. Där lärde vi oss grunderna inom hem och hushåll. Till exempel hur vi skulle hantera det vardagliga och lite om det festliga i livet som att duka ett bord, vett och etikett samt laga mat. Jag hade Rodhe Wollsen som lärare, hon var mycket bra. En annan lärare på skolan var Birgit Andersson som senare gifte sig med en annan lärare, Ove Vångfors. Förutom hemkunskapen undervisades vi i textil, sömnad och vävning, men det var inte riktigt mina ämnen, säger Margareta med ett glatt skratt.

Sömnadslektion på SVF

Det var härligt att bo på skolan. Fantastiskt god och vällagad mat fick vi. Jag delade rum med Ingrid Staaf och vi har kontakt än idag. Vi hängde ihop under raster och på fritiden. Det blev många promenader i Stadsparken och ner till stan. Det var en fantastisk sammanhållning och alla klassfester som ordnades var väldigt roliga. Vi gjorde en del skolresor, bland annat var vi i Danmark och i Lund.

Bussresa med SVF

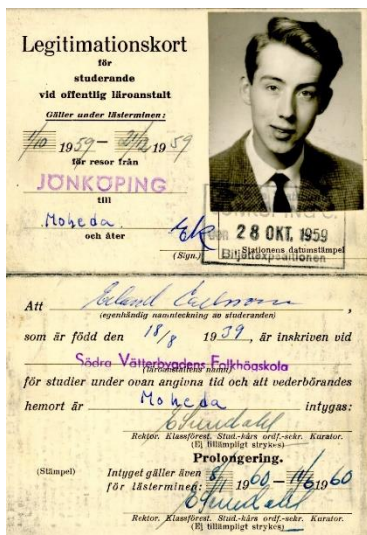
På Gördelmakargatan, på gränsen till Stadsparken, fanns en liten lanthandel. Vi kallade butiken för "Snusboa", dit gick vi på rasterna och köpte lite godis, och något gott till fikat. Vi hade inte många slantar att handla för, men något litet hade vi råd med.

Efter Husmodersskolan fortsatte jag att läsa 1a och 2a årskursen på skolans allmänna linje. I naturkunskapsämnen hade vi Lars-Olof Hemming. Han var väldigt kunnig inom sitt område och vi gjorde många exkursioner. Många av lärare och rektor bodde på skolområdet, bakom Husmodersskolan. De blev liksom ett med skolan. Under dessa år hade jag också Gunlög Järhult som lärare. Jag brukar tänka på henne ibland, hon var fantastisk. Hon var en underbar lärare och jag önskar att det fanns fler lärare som hon. Fastän hon hade en egen familj med många barn, hade hon ett stort engagemang för sina elever. Något som har följt mig genom livet är ett bibelord från Paulus' brev till Kolosserna 3:16, som hon gav oss när hon tog farväl av oss vid skolavslutningen: "Och allt vad ni än företager er i ord eller gärning, gör det i Herren Jesu namn, och tacka Gud, Fadern, genom honom." Jag kan varmt rekommendera att studera på en folkhögskola, man växer som människa och får med sig erfarenheter som man bär med sig hela livet.

Skolavslutning Maj 1958

Erland Skagerö, elev 1959-61

Det var en stor dag när jag som 20 åring den 1 oktober 1959 började på SVF. Liksom för tusentals andra ungdomar, som av olika skäl bara gått sju år i folkskolan, var detta med folkhögskola en fantastisk chans att gå vidare. Efter SVF studerade jag på Hermods korrespondensinstitut och kom sedan in på Socialhögskolan i Lund.

Folkhögskolan var på den tiden som en stor familj. I stort sett alla elever bodde på skolan. Det gällde också rektor och många av lärarna. Vi hade många gemensamma aktiviteter som klassfester, julfester, valborgsfirande och skolresor. Nästan varje vecka – på torsdagskvällarna - var det hemafton eller samkväm. Någon gång var vi också hembjudna till rektor.

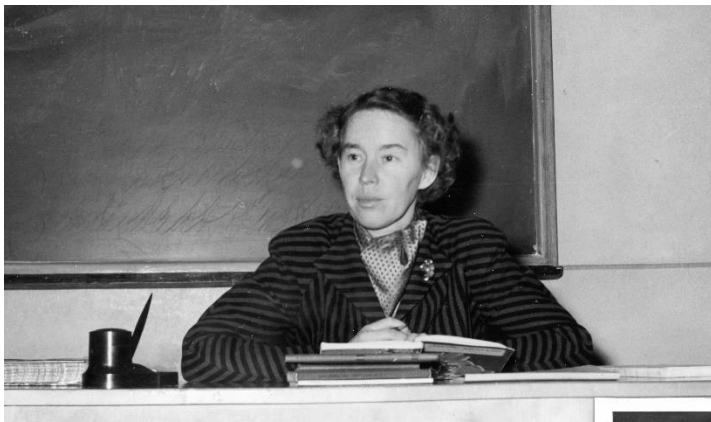
Huvudbyggnaden på SVF inrymde ett antal klassrum, kök, matsal, aula, sällskapsrum samt expeditioner för rektor, husmor och kamrer. Den byggnaden heter nu Studiegården. Vidare

fanns Husmodersskolan som också hade sina egna elevbostäder. Längre ner i backen fanns Mångården för pojkar och en lärare (nu Herrgården), Furugården för flickor och längst ned Villa Ekelunda för pojkar (nu riven)

Rektor Holger Lindkvist basade över hela anläggningen. Till sin hjälp hade han husmor Gunvor Jonsson och den alltid glada kamreren Elisabeth Sundahl.

Skolan hade på den tiden allmän linje två år och husmodersskola (höstkurs och vårkurs). Huvudman för skolan var dåvarande Svenska missionsförbundet, numera Equmenia.

Lärare

Gunlög Järhult var nog den mest omtyckta av alla lärarna. Hon undervisade i svenska, engelska och historia.

Lars-Olof Hemming tog ibland fram sin tolvsträngade luta och sjöng för och med oss. Han hade annars biologi och geografi som sina ämnen.

Ove Vångfors betraktades nog som en aning disträ ibland men han var en mycket glad och trevlig lärare. Litteratur och svenska var hans ämnen

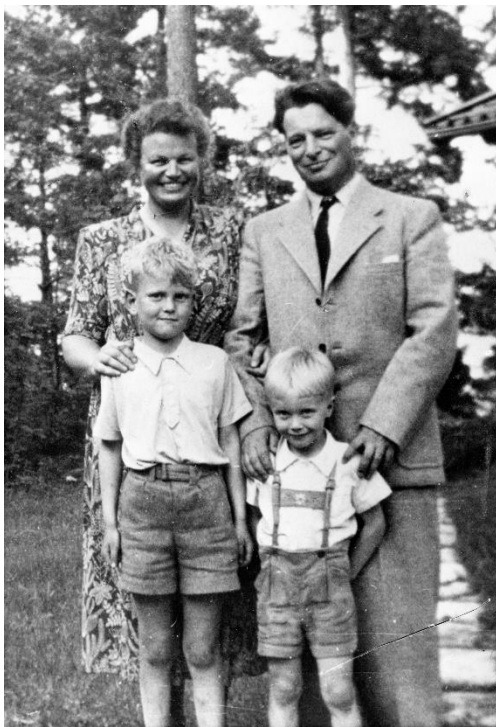

Lars-Olof Hemming och Ove Vångfors

Ingrid Bergentz undervisade i kristendom.
Hon var också skolans kantor.

Ingemar Seiborg började på skolan vårterminen 1960. Vi hade honom i bland annat fysik och kemi.

Rektorns fru, Anna-Lisa Lindkvist, försökte lära oss konsthistoria. Vi hade lektionen efter middag så vi var nog inte alltid på alerten. När jag några år senare besökte National Gallery I London sände jag en tacksamhetens tanke till Anna-Lisa för att hon introducerat oss i konstens värld och de stora mästarna.

Anna-Lisa, Holger, Per-Olov och Peter Lindkvist

I övrigt minns jag att Göte Tonell, Aina Bergstedt, Margareta Henningsson och Ingrid Petander under kortare perioder var våra lärare.

På Husmoderskolan undervisade Rode Wollsn, Birgit Andersson och Inga Gillberg.

Folkhögskolans första årskurs är skolans grundkurs. Dessär öppen för manlig och kvinnlig ungdom, som kan stiga upp kl. 7.00, och är fyllda 18 år.

Följande ämnen studeras.
Modersmål: Stava sig fram. A-I Lindkvist.
Historia: Vitrar ur medeltiden. H Lindkvist.
Geografi: Intressant och veta. L-O Hemming.
Maskinskrivning: Kännetoden. E Sundasahl.
Engelska; Open the window please. I Seiborg.

Folkhögskolans andra årskurs syftar att ge möjlighet att fördjupa och utvidga de kunskaper som eleven skulle ha inhämtat i första årskursen.

Ämnen:
Modersmål: Grammatik och dramatik. G Järhult.
Litteratur: Diktens broar. O Vångfors.
Samhällslära: Motsättningar i riksdagspolitiken.
H Lindkvist.
Matematik: Räkna med X Y Z. A-L Lindkvist.
Biologi: Från urspen till nutidsmänniskan.
L-O Hemming.
Sång: I PETANDER.
Gymnastik: Hopps ur led. A-L Holm.

HUSMODERSSKOLAN.

I Å S V P:s Husmodersskola utbildas ni under frökarna Welleén, Andersson och Gällbergs ledning, till goda och dugliga husmodrar.
OBS! Det finns även möjlighet att skaffa en daglig äkta söte under utbildningstiden.

Husmodersskolan är helägen i närheten av månen. Risk för radioaktiv strålning från vissa rum.
Alla flickor i åldern 17 - 71 välkomna.

Undervisningsämnen är följande:
Strumpstoppning.
Rekningemetodens ABC.
Konsten att förbli ogift.
"Jag väver i flosse en matta så lång."

Som extrakurs anordnas på kvällarna av S V P:s I P, Aftonpromenader med flammor och flax.

Ordning och reda

På mitt antagningsbrev till skolan läser jag "Radioapparat eller grammofon får ej användas då dess lätt tar bort studieron. Radiolyssnandet ska i stället ske i skolans sällskapsrum". För internatrummen gällde också: Inga besök på flickornas rum och vice versa. Besök i t.ex. Storstugan på Furugården skulle avslutas senast klockan 22. En lärare gick rond varje kväll och såg till att allt var i sin ordning.

Kamratförbundet

Skolan engagerade sig i gemenskapen mellan eleverna genom kamratförbundet. Varje år har ordnats ett årsmöte med fint program och god mat. Alla tidigare elever var välkomna. Vart femte år efter det man slutat skolan är det en särskild återträff. Jag har deltagit i alla tror jag – senast femtio år efter vår klass slutade. När man träffas är det som åren emellan försvinner. Det är verkligen som att träffa "gamla goda vänner".

Andlig gemenskap

Gemenskapen kring andliga frågor ger något väsentligt. På skolan hade andaktslivet en viktig plats. En lärare eller representant från någon av kyrkorna i stan höll morgonandakt varje dag. Eleverna stod för aftonbönen.

Praktiskt arbete

Det var inte bara teori på skolan. Varje bordsgång svarade regelbundet för disken efter maten. Det hände väl att ett eller annat glas eller någon tallrik gick sönder. När husmor uttryckte sitt bekymmer över detta svarade en av mina kamrater ”det finns fabriker som bara gör sådant”.

Till praktiskt arbete hörde också att bistå vaktmästare Einar Engvall med arbete i parken runt skolan och att ta hand om veden (sannolikt värmdes skolan på den tiden med ved).

Alla klasser var också någon gång iväg och planterade skog. Vår klass var i Grännatrakten hos ryttmästare Gyllensvaan. Pengarna vi fick in gick till en stipendiefond till förmån för en student från Afrika som fick komma till skolan. Initiativet till detta kom från eleverna. Tillsammans fick vi ihop ett par tusen kronor vilket var rätt mycket på den tiden. I sammanhanget kan nämnas att avgiften för ett helt läsår på skolan (7 månader) var 1 365 kronor. Från det kunde vi räkna studiebidrag och ev. stipendier.

Klassfester

Varje årskurs skulle ordna en klassfest under årskursen. Det var ett väldigt bra sätt att lära sig lite mera än bara teoretiska studier. Det handlade om att planera, samarbete, organisera och träna sig i att uppträda. När jag gick i ettan hade vi vår klassfest i mars 1960. Temat var ”skott” eftersom det var skottår. Min uppgift var att göra en kanon som skulle skjuta konfetti och ris över hela aulan. Efter lite tankemöda, en träram, en stor pappersrulle och en cykelslang så löste det sig. Spänningen var stor, inte minst för mig, när jag via en linbana i taket drog ut ”kanonen” till mitten av aulan och utlöste laddningen. Det fungerade!

Den här dagen var den första och enda som jag varit klädd i kjol. Skotsk klädsel gällde och jag fick låna en rutig kjol av en klasskamrat - Bodil Mårtensson.

Efter varje fest hade klassen sin egen fest som avslutades med ringdans genom hela huvudbyggnaden.

Minnen

Romantik på skolan. Som jag nämnde hade vi en tid Margareta Henningsson som lärare. Hon började på hösten 1960. Hon var yngst av alla lärare. Det gick lite rykten om att hon hade en fästman långt upp i Norrland. Jag tror det var en glad dag för henne när han kom på besök och hon fick presentera "Sveriges först och ende samedirektör Henrik Sarri" för oss. Romansen hade inletts på Kebnekaise turiststation. Margareta var faktiskt med när vi hade återträff efter 50 år.

Farsdag 13 nov 1960 Vi blev väckta redan 05.30 men ingen blev ledsen för det. Våra flickor uppvaktade oss nämligen på fars dag. Far, lille far vem är väl som du ljöd sången. Och så fick vi kaffe och tårta.

Tidig morgon Advent 1960. Hörde änglasång. Innan jag vaknat helt hann jag fundera på om jag var i himlen. Det var ettans flickor som sjöng "det susar genom livets strid, en fläkt av himmelrikets frid" ute i korridoren.

Mors dag 1961. Vi killar inhandlade 50 bakelser och var uppe redan 04.40 för att dela ut till alla flickor på Furugården och Husmodersskolan. Det räckte även till fröken Bergentz, husmor och till Astrid, Inga-Britt, Kerstin, Elisabeth och Maja i köket. De fick också kaffe och sången Mor lilla mor... Inte så många var mammor.... men det var nog uppskattat ändå.

Spex med grisen Som jag nämnde hade vi konststudium efter middag. Lite slöa efter maten var vi nog. Så jag gjorde ett försök att muntra upp stämningen genom att placera en bild av en gris i diabildsprojektorn. När fru Lindkvist slog på projektorn möttes vi alltså av en gris. Anna- Lisa fanns sig väl genom att säga så här "Vad bra. Det passar bra i dag när vi ska tala om den spansk/franske konstnären Juan Gris.

Furugården, som var flickornas residens hade en särskild dragningskraft på oss pojkar. Storstugan där var en lämplig plats att samlas på. Det fanns alltid anledningar att fira något eller bara träffas över en kopp te eller kaffe. Vid något tillfälle kunde iakttas två papiljottförsedda gossar som hade nästlat sig in i flickornas bastufika.

Tjejer på friarstråt Om det är skottår har flickor av tradition särskilt rätt att fria. Redan kl 01 på skottdagen den 24 februari gav sig nästan alla husmodersskolans elever ut på friarstråt och besökte bland annat oss på Månen för att söka lyckan.

Operation välkommen 17 aug 1960

Sommaren mellan ettan och tvåan jobbade jag som semestervikarie på Ryhov (som då var enbart mentalsjukhus). Vi som var kvar i stan höll kontakt. När husmodersskolan började i augusti 1960 bestämde några av oss killar att ge dem ett lite speciellt välkomnande. Karl-Ivar, Ove, skolans kock och jag bildade ett läkarteam utklädda i snygg skjorta med slips, vita rockar och munskydd. Iförda denna mundering gick vi rond på husmodersskolan och delade ut bullar, kakor och medicin i form av apelsinsaft. Enligt min dagbok ”verkade det som om tjejerna uppskattade det – och vi läkare hade världens kul”

Slutord I min dagbok för 1960 skriver jag ”Det år som gått har säkert varit och kommer att vara ett av mina lyckligaste och roligaste ungdomsår”. Tiden på SVF blev inte bara en språngbräda ut i livet. Den blev också en fantastiskt rolig tid med ett fantastiskt kamratskap och många minnesvärda händelser att se tillbaka på.

Det glada disklaget med amerikanskt inslag finns på Södra Vätterbygdens Folkhögskola i Jönköping. När kamraterna går från matsalen, stannar ett bordslag för att ta hand om disken. Det var Birgith Johansson, längst t. v. Norrköping, Göran Larsson, Hällekis, Virginia Landstrom, Connecticut, USA, Lars-Gunnar Larsson, Göteborg, Iris Persson, Götlanda, Kjell Fagerlund, Östersund, och Lars A. Larsson, Lidingö, som var i tur att ta på de vita förklädena. Husmor Gunvor Jonsson, som är chef för köksdepartementet, ses till höger.

GLATT

Om diskning och kamratliv men mest om studier handlar reportaget från folkhögskolan

DISKLAG I AKTION

SKOLFORMEN MED STOR

FRIHE

Fil mes Gunlög Järhult har beväpnat sig med Främmande ord i svenskan, ty sådana skall också

GUNLÖG JÄRHULT

Det skulle för några år sen göras ett religiöst program i TV. En tjänsteman i Sveriges Radio ringer upp Gunlög Järhult och ber henne medverka. "Har ni sett mig?" frågar hon den förbluffade interlokutören. Det blir mycket tyst. Men så kommer ett svar. "Det blir nog bra ändå", säger han tröstande. Och f. ö. fanns det ju smink.

Slagfärdig, osminkad, utan förställning, sådan är hon, Gunlög Järhult. Hon är en originell människa utan att vara ett original. Således är hon först och främst mamma till sju barn men trampar likafullt lätt på marken och är unglücklichsmärt och klarögt kysande ur sneda ögonspringor. Kommer därtill, att hon är yrkeskvinna med offentliga uppdrag, radiopredikant och folkbildare från tidiga morgontimmar på Södra Vätterbygdens folkhögskola till föreläsningssällningarnas kvällssamlingar ute i småländska byder.

Hon hör till den sortens människor, som tar sina uppgifter på allvar utan att ta sig själv på allvar, har inte glömt bort konsten att fnittra men kan ta i när det behövs och yttra sin oförgräpliga mening.

Det blommar alltid i hennes fönster, hon har god hand med krukväxter, barn och tjänstefolk. Hon jagar aldrig popularitet men många av hennes elever har en benägenhet för att dyrka henne. Hon får människor att begripa, att historia och diktning har ärenden till dem. Hon begriper sig på litteratur, har "det levande Ord" i sin makt och skriver själv — fast numera sällan.

Litteraturhistorikern Gunlög Järhult har också en renässanssida. Hon har sinne för det ättligt sköna, bakar själv de läckraste tårter och småbröd och bjuder sina gäster på ett festligt överdåd, sprider trivsel och värme.

När sommaren kommer, drar hon med hela sitt hus iväg till Blidö och återvänder till naturen och sina dagars upphov, plockar bär, kokar sylt, fostar barn, drar upp fisk, skriver morgonböner, mediterar och laddar upp för vinterkursen.

Kan ni se henne? Annars kommer hon nog igen i TV någon gång. Utan smink.

OVE VÅNGFORS

USA-studentska trivs fint på "Vätterbygden"

Virginia Lundström, Berlin, Connecticut, USA — det låter väl internationellt så det förslår, särskilt om man tillägger att den nuvarande adressen är Sverige. På Södra Vätterbygdens folkhögskola i Jönköping tillbringar unga miss Lundström de flesta av sina nio månader i Sverige. Hon besöker vårt land i "Scandinavian Seminar"s regi och meningen är att hon och hennes 30 kamrater från olika amerikanska universitet skall få en allsidig inblick i svenska förhållanden och även svenskt språk. Virginia har faktiskt lärt sig tala en utmärkt svenska sedan hon kom hit i augusti.

Scandinavian Seminar är en organisation som arrangerar resor till de nordiska länderna för amerikanska collegestuderande under mottot "Living and learning in Denmark, Finland, Norway and Sweden".

— Den här gången var vi 120 stycken som reste över, berättar Virginia. Vi får själva bekosta både resor och uppehälle, men det skulle ha kostat oss nästan samma summa att tillbringa ett college-år i USA. Vi får också tillgodoräkna oss den här perioden som studietid.

□ Intensiva språkstudier

— 30 stycken av oss har blivit placerade i folkhögskolor i Sverige, de övriga i Danmark, Norge och Finland. Språkundervisningen sker genom svenska lärare. Den sätts in periodvis och be drivs då mycket intensivt. De första grunderna fick vi lära oss under tio dagars uppehåll i Kungälv. Sedan bodde jag tio dagar hos en svensk familj i Värmland. Varpå hela gruppen på nytt trimrades i svenska under en gemensam vecka i Vagnhärad. Nästa uppehållsort var Tollare folkhögskola, där vi pluggade svenska mellan resorna till Stockholm, som vi fick bese ganska grundligt.

□ Svensk släkt

Under tre veckor reste Virginia omkring alldeles på egen hand och besökte släktingar i Stockholm och småländska orter. Som hennes namn antyder är hon svenskättling. Hon firade också jul hos sina småländska släktingar.

Hela den amerikanska gruppen samlades så ännu en gång, nu i Juvik i Norge, där programmet upptogs av diskussioner och föredrag.

Den förste oktober började vinterkursen vid Södra Vätterbygdens folkhögskola. Här läser

Virginia Lundström skulle gärna vilja stanna i Sverige. — Alla är så hjälpsamma, säger hon.

nu Virginia historia, samhällslära, svensk litteratur och nordisk geografi. Dessutom sysslar hon med den stora uppsats om intrycken från Sverige som är obligatorisk för alla deltagarna i Scandinavian Seminars resor samt skriver resebrev till lokalnes amerikanska universitetsstudier gällande ämnet sociologi, och naturligtvis har Virginia alla tillfällen att iakttä svenska förhållanden ur sociologisk synvinkel.

□ Återvänder hit

I maj när kursen är slut skall hon sammanträffa med sina kamrater i Danmark. Men det är troligt att hon sedan återvänder hit.

— Jag trivs storartat här på skolan, förklarar hon. Jag har fäst mig vid både lärare och kamrater och jag är glad att ha fått komma till en skola med kristen anda. Självtillhör jag den kristna ungdomsföreningen "Assemblies of God" i USA.

Men förr eller senare måste Virginia lämna Sverige och sina vänner här. Studierna hemma väntar. Hon vill inte tänka på det än och har inga bestämda planer för sin framtid. Kanske — troligen — väljer hon ett socialvårdande yrke.

19 januari

1961

GEMENSKAP VIKTIG FAKTOR I FOLKHÖGSKOLANS VARDAG

Södra västerbygdens folkhögskola är en s. k. rörelseskola, grundad 1919 av behjärtade missionsförbundare. Rektor är Holger Lindkvist.

Rörelseskolorna skiljer sig från de landstingsägda däri, att de startats och byggts upp av någon folkrörelse. Rörelsens ideal och målsättning influerar skolans liv, som formas av lärare och elever. Kommer de från samma rörelse måste detta ge sin prägel.

Men parallellt härmed hävdar folkhögskolan ett tolerans- och frihetsideal och strävar efter en atmosfär, där alla kan trivas.

Förr hette skolan Kristliga folkhögskolan och namnet skvallrade om dess karaktär, numera kan man genom prospekt få veta vilka idéer den hyllar. Någon gång kom en elev till skolan av misstag. Efter läsåret tillfrågades han om sina intryck av en kristen folkhögskola.

— Det var nog bra, menade han. De gick litet mycket i kyrkan, men det kanske inte skadar. Han hade tydligen upplevt en atmosfär av tolerans.

□ Skolans frihet.

— Först läsåret 1944—1945 fick skolan statsbidrag. Ledningen hade avböjt bidrag tidigare ur frihetssynpunkter. Man antog, att med statsbidrag skulle följa krav på anpassning, som man var tveksam inför. Men farhågorna var inte realistiskt motiverade, anser rektor Lindkvist. Folkhögskolorna har inte berövats sin frihet.

Denna frihet får olika uttryck. Vid lärartillsättning har styrelsen rätt att välja lärare bland dem som Skolöverstyrelsen behörighetsförklarar utan inbördes gradering.

Det finns även en stor lärarnas frihet. Inga bestämda kurser behöver följas, de obligatoriska ämnena är få. Rektor och lärare kan välja ämnen man anser väsentliga och inom ämnet behandla de avsnitt man önskar. Här på skolan har man exempelvis gett kristendomsämnet stor plats.

Den enskilde läraren lägger upp sitt ämne som han önskar. Friheten här begränsas dock av traditionen och elevernas förkunskaper. Han får ta upp vad eleverna har förutsättningar att tillägna sig och har glädje av att kunna.

Han tror på folkhögskolan: rektor Holger Lindkvist.

□ En andlig gemenskap.

Gemenskapen som en viktig faktor framkommer gång på gång. Här på skolan har andaktslivet en viktig plats. Lärarna håller morgonbön varje dag, eleverna står för aftonbönen och man medverkar i traktens kyrkor. Gemenskapen kring andliga frågor ger något väsentligt.

Men rektor Lindkvist vill inte utmåla sin skola och skollformen som de ideala. Här finns också problem. Några av trivial art, dit får man räkna undervisningen i engelska, där läraren framför sig har elever, som läst språket flera år och nybörjare. Men svårigheten går att komma till rätta med.

Trångboddheten är ett annat problem, men här hoppas man på framtiden — en snar — och nybyggnad.

□ Oro och optimism.

Minimålder för intagning är 18 år, enligt rektor Lindkvist den rätta åldern. Folkhögskolan skall vara den mogna ungdomens skola. Hit kommer man inte bara med halvt glömda skolkunskaper utan med yrkeserfarenheter — en god utgångspunkt för studierna.

— Vi lever i ett utbildnings-samhälle, där vi jaktar för att komma fram. Folkhögskolans folk känner viss oro inför detta och undrar, om det skall bli plats för skolan i utbildnings-samhället. Men samtidigt finns optimismen

Även om alla ungdomar går 9-årig skola, kommer det att finnas många som väljer fel linje och som försummar skolans chanser. Folkhögskolan kan senare ge dem hjälp till samhälls- och yrkesorientering och studieträning.

Det finns en stark opinion för en samverkan med det obligatoriska skolväsendet, men ingen önskan om inanordning i detta. — Det vore verkligen synd om en sådan fin gemenskapsform som folkhögskolan komme bort i handlingen, säger den entusiastiske rektorn.

□ Mer än kunskap.

Önskan att byta yrke driver många till skolan. Flickorna vill utbilda sig till sjuksköterskor, förskollärare, yrketerapeuter o. s. v. Pojkarna tänker sig framtiden som poliser, socialvårdare eller kanske tekniker. Varje årskurs brukar det finnas några, som ämnar sig till teologiska seminariet på Lidköping.

Andra kommer för att de är osäkra på sig själva, vill ha allmänbildning men har inga bestämda planer. Hemmet och kamrater rekommenderar en folkhögskola. Och så blir det skola.

□ Problem i gemenskapen.

Det finns andra och svårare problem. Gemenskapen är folkhögskolans stora idé. Ändå är det besvärligt att orientera eleverna rätt håll. På en internatskola där alla kommer nära varandra upplever man starkt att livet är problematiskt för inte så få. Svårigheter i hemmet, personlig läggning, tidigare skolproblem försvinner inte för att man kommer till skolan.

Personligt ansvarstagande från lärare och elever betyder inte sällan något mycket väsentligt för Men av denne krävs en positiv inställning och öppenhet för nya intryck.